

CĂMĂRUȚA CU CĂRȚI

Povestirile pentru copii
ale lui Eleanor Farjeon
alese chiar de ea

Traducere din limba engleză și note de
Ioana Miruna Voiculescu

Editura Paralela 45

Director de producție editorială: Ionuț Burcioiu

Redactare: Mihaela Cosma

Corectură: Ionuț Burcioiu

Tehnoredactare și DTP copertă: Mihail Vlad

Pregătire de tipar: Marius Badea

Ilustrație și design copertă: Andreea Chele

Traducerea dedicației și a versurilor din povestirile
Pădurea Apuseană și *Pannychis*: Alexandru M. Călin

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

FARJEON, ELEANOR

**Cămăruța cu cărți : povestirile pentru copii ale lui Eleanor Farjeon alese
chiar de ea / trad. din lb. engleză și note de Ioana Miruna Voiculescu. –**
Pitești : Paralela 45, 2025

ISBN 978-973-47-4274-5

I. Voiculescu, Ioana Miruna (trad. ; note)

821.111

The Little Bookroom

Eleanor Farjeon

Copyright © The Miss E. Farjeon Will Trust, 1938

Copyright © Editura Paralela 45, 2025

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

Lui Ted, de la Eleanor, septembrie 1956

*Când juni și vârstnici merg și dorm –
Cum basmele-i îmbie –
Îndatorați îți sunt enorm
Cu toții, Edward, ție!*

*Cenușa vremii scurse, tu
O faci din nou jăratric;
Ce ochiul de copil văzu
I-arăți din nou, tomnatic.*

*Un neastâmpăr de sugar
Ce toate le-ar cunoaște,
De Vreme stins, acum din jar
Ca Phoenix-ul renaște,*

*Imagini vechi redezgropând,
De mult mai jos de minte,
Din prima zi de viață, când
Nu cunoșteam cuvinte.*

*Cu cartea mea-n imagini, deci,
În mâinile-azi bătrâne,
Când moțâi, Edward, știu că-n veci
Datoare-ți voi rămâne!*

Cuprins

Nota autoarei	9
<i>Regele și porumbul</i>	15
<i>Fiica regelui vrea Luna de pe cer</i>	21
<i>Micuța Kate</i>	44
<i>Floarea fără nume</i>	48
<i>Cărășelul auriu</i>	51
<i>Puiul de Clumber Spaniel</i>	57
<i>Miracolul de pe Insula Săracilor</i>	82
<i>Fata care a sărutat piersicul</i>	90
<i>Pădurea Apuseană</i>	97
<i>Flășneta</i>	120
<i>Urișul și cariul</i>	123
<i>Micuța croitoreasă</i>	127
<i>Camera nobilei doamne</i>	138
<i>A șaptea prințesă</i>	141
<i>Plecarea din Paradis</i>	147
<i>Trandafirii micuței doamne</i>	170
<i>În vremurile acelea</i>	174
<i>Măgarul din Connemara</i>	179
<i>Timii</i>	198

<i>Cât valorează un penny</i>	202
<i>Că te-oi dănțui cât vrei.</i>	210
<i>Papagalii</i>	235
<i>San Ferian</i>	238
<i>Păunul de sticlă</i>	252
<i>Fermierul cel bun</i>	261
<i>Moș Ursache și băiatul</i>	276
<i>Pannychis</i>	279

Regele și porumbul

In satul acela trăia un băiat sărac cu duhul, dar era un prost al satului deloc obișnuit. Fiu de învățător, fusese unul dintre acei copii precoce de la care se așteaptă totul sau nimic. Tatăl său a așteptat totul, obligându-l să trăiască doar în cărți, iar când băiatul a împlinit zece ani, și-a văzut toate speranțele spulberate. Minte strălucită a băiatului nu și-a pierdut doar sclipirea, ci s-a pierdut cu totul. Sau poate că nu? Ședea pe pajiște, zâmbea cu generozitate și vorbea cu zgârcenie, până când ceva îi dezlega limba: și atunci se pornea și nu se oprea până când nu ajungea la sfârșit, ca o cutie muzicală pe care toți o cred stricată și care, lovită din întâmplare, începe să-și cânte melodia. Nu se știa niciodată ce lovitură întâmplătoare îl va porni pe Willie Blegul. Cărțile nu îl mai interesau deloc. Îi mai pune tatăl lui din când în când sub ochi una care îl încântase cândva, dar Willie privea cu indiferență vechile povești și discuri, pornea într-aiurea și lua în schimb ziarul. De obicei nu îl ținea mult, dar uneori privirea i se lipea de un paragraf, de obicei despre ceva mărunț, și îl fixa așa preț de câte-o oră.

Tatăl detesta numele pe care sătenii i-l dăduseră băiatului, deși îl rosteau cu afecțiune, iar Willie Blegul devenise chiar motiv de mândrie în fața vizitatorilor. Era de o frumusețe aparte: cu părul șaten-roșcat, pielea albă, poleită cu pistrui, ochi albaștri jucăuși și inocenți ca ai unui copil și buze frumos

conturate, care zâmbeau cu un farmec neobișnuit. Avea șaisprezece sau șaptesprezece ani când mi l-a arătat cineva prima oară. Petreceam luna august în sat. Timp de două săptămâni doar mi-a răspuns la salut cu un zâmbet, dar, într-o zi, cum stăteam întinsă la capătul unui lan de porumb pe jumătate secerat și priveam toropită cum se micșorează bucata din mijloc, Willie Blegul s-a apropiat și s-a lungit lângă mine. Fără să mă privească, a întins mâna și a pipăit scarabeul pe care îl purtam pe lanțul ceasului. Dintr-odată s-a pornit să vorbească.

Când eram copil în Egipt, semănam porumbul tatălui meu. După ce terminam de semănat, priveam câmpul până când începeau să apară firele verzi și, pe măsură ce zilele treceau, le urmăream cum se prefac din iarbă în holde și câmpul, dintr-unul verde în unul auriu. Și, în fiecare an, când câmpul se umplea de porumb auriu, mă gândeam că nu există în tot Egiptul comoară mai mare decât a tatălui meu.

Era pe vremea aceea în Egipt un rege care avea multe nume. Cel mai scurt dintre ele este Ra, și așa îi voi spune. Regele Ra locuia în oraș înconjurat de bogății. Câmpul tatălui meu era în afara zidurilor, iar eu nu-l văzusem niciodată pe rege, dar se spuneau povești despre palatul lui, hainele scumpe, coroana și bijuteriile și cuferele pline cu bani. Mânca din blide de argint și bea din pocale de aur și dormea sub cuverturi de mătase violet tivite cu perle. Îmi plăcea să ascult poveștile despre Ra pentru că părea un rege fermecat, dar nu credeam că e un bărbat în carne și oase ca tata sau că mantia sa de aur e la fel de adevărată ca lanul nostru de porumb.

Într-o zi, când soarele ardea puternic, iar lanul tatălui meu se înălțase bine, stăteam întins la umbra lui, alegeam boabele de pe un știulete și le mâncam una câte una. Atunci am auzit

râsetul unui bărbat deasupra mea, și când am privit în sus, am dat de cel mai înalt bărbat pe care îl văzusem vreodată, care se uita în jos la mine. Barba mare, neagră și creață îi atârna pe piept, iar ochii lui erau ageri ca ai unui vultur; acoperământul de pe cap și veșmintele îi sclipeau în soare, și am știut că este regele. Ceva mai departe i-am văzut gărzile călare, din care una ținea de frâu însuși calul regelui, de pe care descălecuse ca să se uite la mine. O vreme doar ne-am privit, el de sus, eu de jos. Apoi a râs din nou și a zis:

- Pari mulțumit, copile.
- Așa și sunt, rege Ra.
- Mănânci boabele de porumb de parcă ar fi un ospăț.
- Așa și e, rege Ra.
- Cine ești, copile?
- Fiul tatălui meu.
- Și cine e tatăl tău?
- Cel mai bogat om din Egipt.
- Și cum știi asta, copile?
- Al lui e câmpul acesta, i-am răspuns.

Regele și-a întors privirea ageră spre câmpul nostru și a zis:

- Al meu e întregul Egipt.
- E prea mult, i-am zis.
- Cum? a zis regele. Prea mult! Nu are cum să fie prea mult, iar eu sunt un om mai bogat decât tatăl tău.

La care eu am scuturat din cap că nu.

— Îți zic că sunt! Ce poartă tatăl tău?

— O cămașă ca a mea. Am dus mâna la cămașa mea de bumbac.

— Uite ce port eu! Regele s-a rotit în mantia de aur, iar un colț al ei m-a înțepat în obraz. Tot mai zici că tatăl tău e mai bogat decât mine?

— Are mai mult aur de-atât. Are lanul acesta, am zis eu.
Regele s-a întunecat și s-a înfuriat.

— Și dacă aș da foc lanului ăsta? Atunci ce-ar mai avea?

— Porumb, din nou, la anul.

— Regele Egiptului este mai presus de tot porumbul Egiptului! a strigat regele Ra. Regele e de aur, nu porumbul! Regele va dăinui mai mult decât porumbul!

Pentru că nu mi s-a părut că spune un adevăr, am scuturat din nou din cap. Atunci, în ochii regelui Ra a început să se pregătească o furtună. S-a întors spre gârzi și le-a ordonat cu asprime:

— Ardeți lanul!

Și au pus foc în cele patru colțuri ale lanului, iar, în timp ce ardea, regele zicea:

— Uită-te la aurul tatălui tău, copile. Nu a strălucit niciodată mai tare și nici nu va mai străluci în veci.

Și regele Ra nu a plecat decât când lanul auriu s-a făcut negru. Și când s-a îndepărtat a strigat:

— Cine e de aur acum, porumbul sau regele? Ra va trăi mai mult decât porumbul tatălui tău.

S-a urcat pe cal și l-am privit plecând, cu mantia de aur cuprinsă parcă de foc în soare. Tata s-a furișat din colibă și a șoptit:

— Suntem nenorociți. De ce ne-a ars regele Ra lanul?

Nu puteam să-i spun pentru că nu știam. M-am dus în mica grădină din spatele colibe și am plâns. Când am desfăcut pumnul ca să-mi șterg lacrimile, am văzut știuletele copt pe jumătate mâncat, care mi se lipise de mână. Era ultima fărâmă a comorii noastre, jumătate de știulete, tot ce mai rămăsese din miile de știuleți de aur; și, ca să nu mi-l ia regele și pe acesta, am făcut găuri în pământ cu degetele și pe fundul fiecăreia

am lăsat să cadă câte un grăunte. Anul următor, când s-a copt porumbul egiptean, zece plante frumoase de porumb se înălțau în grădina mea printre flori și tărtăcuțe.

Regele a murit în vara aceea și urma să fie îngropat cu mare fast. Obiceiul cerea ca regii Egiptului să fie îngropați într-o cameră sigilată, plină cu bijuterii, haine scumpe și tot felul de piese de mobilier aurit. Printre altele, regele trebuia să aibă porumb, ca să nu i se facă foame înainte de a ajunge în ceruri. Un bărbat a fost trimis de la oraș după porumb și a trecut pe lângă casa noastră, și la dus, și la întors. Era o zi fierbinte, iar la întoarcere s-a oprit să se odihnească puțin la noi și ne-a spus că snopul de porumb pe care îl avea la el urma să fie îngropat cu regele. A adormit curând, de căldură și oboseală, iar în timp ce dormea mie îmi răsunau cuvintele lui în minte. Mi s-a părut că îl văd iar pe regele Ra, deasupra mea, rostind: „Regele Egiptului este de aur, nu porumbul! Regele Egiptului va dăinui mai mult decât porumbul!“ Atunci am dat fuga în grădină și am tăiat cele zece plante de porumb și am amestecat tulpinile aurii printre cele adunate pentru rege de bărbatul care dormea. La trezire, a luat snopul și a pornit spre oraș. Iar când regele Ra a fost înmormântat în toată măreția, au îngropat și porumbul meu cu el.

Willie Blegul a mângâiat ușor scarabeul.

— Asta e toată povestea, Willie? I-am întrebat.

— Nu e toată, a răspuns Willie. Sute și sute de ani mai târziu, chiar anul trecut, niște englezi au găsit mormântul regelui Ra în Egipt, iar când l-au deschis, printre toate comorile, era și porumbul meu. Lucrurile de aur s-au fărâmat la lumina zilei, dar nu și porumbul meu. Englezii au adus o parte din el înapoi cu ei în Anglia și, trecând pe lângă casa tatălui meu, s-au oprit

să se odihnească puțin, cum făcuse și egipteanul cu mult timp înaintea lor. I-au spus tatălui meu ce duc cu ei și i l-au arătat. L-am ținut și eu în mână, porumbul meu, a zis Willie și mi-a zâmbit în felul lui radios. Un grăunte mi s-a lipit de palmă. L-am semănat în mijlocul acestui câmp.

— Și dacă a crescut, nu poate fi decât în bucațica rămasă nesecherată, am zis eu.

M-am uitat la secerătoare, care făcea ultimul tur. Willie s-a ridicat și mi-a făcut semn să-l urmez. Am privit atent spre ultimul petic rămas, iar el mi-a arătat într-o clipă o plantă de porumb care părea mai înaltă și mai strălucitoare decât celelalte.

— Acela este? l-am întrebat.

Mi-a zâmbit ca un copil năzdrăvan.

— Sigur e mai auriu decât frații lui, am adăugat.

— Da, a zis Willie Blegul. Mai e de aur regele Egiptului acum?

Fiica regelui vrea Luna de pe cer

Intro noapte, fiica regelui a privit pe fereastră și a vrut Luna de pe cer. A întins mâna după ea, dar nu a ajuns-o.

Așa că a mers în mansardă, s-a urcat pe un scaun, a deschis fereastra și a ieșit pe acoperișul mansardei. Dar tot nu a ajuns-o.

Așa că s-a urcat pe cel mai înalt horn și s-a ținut de astupătoare, dar tot nu a ajuns-o. Atunci a început să plângă.

Un liliac care trecea în zbor s-a oprit și a întrebat-o:

— Fiică a regelui, de ce plângi?

— Pentru că vreau Luna de pe cer și n-o pot ajunge, i-a răspuns ea.

— Nici eu nu pot, a zis liliacul. Și dacă aș putea, nu sunt de-ajuns de puternic ca să o smulg de pe cer. Dar îi voi spune Noptii despre dorința ta și poate că ea însăși îți va aduce Luna de pe cer.

Liliacul a zburat să-i spună Noptii, iar fiica regelui a rămas în continuare agățată de astupătoarea coșului privind la Lună și plângând după ea. Când s-a făcut dimineață, iar Luna s-a făcut nevăzută la lumina zilei, o rândunică s-a trezit în cuibul de la streășină și a întrebat-o și ea:

— Fiică a regelui, de ce plângi?

— Pentru că vreau Luna de pe cer, i-a răspuns fata.

— Eu una prefer Soarele, dar, cum mi-e milă de tine, o să-i povestesc Zilei și poate te ajută să îți îndeplinești dorința, a zis rândunica. Și a zburat să-i spună Zilei.

Palatul era deja cuprins de agitație, căci dădaca intrase în camera fiicei regelui și găsisese patul gol.

Imediat a dat fuga la dormitorul regelui și a bătut la ușă jelind:

— Treziți-vă, treziți-vă! Cineva v-a furat fiica!

Regele s-a dat jos din pat cu boneta strâmbă și a strigat prin gaura cheii:

— Cine?

— Băiatul care curăță argintăria, a zis dădaca. Săptămâna trecută a lipsit o farfurie, iar cine fură azi o farfurie, mâine o să fure o prințesă. Da, el a furat-o, dacă mă întrebați pe mine.

— Chiar pe tine te-am întrebat, a zis regele. Așadar, să fie băgat la închisoare băiatul.

Dădaca a fugit cât au ținut-o picioarele până la cazarmă și i-a spus colonelului, comandantul cazarmii, că băiatul care curăță argintăria trebuie arestat pentru că a furat-o pe fiica regelui. Colonelul s-a încins cu sabia, și-a pus pintenii, epoleții și medaliile și le-a dat tuturor soldaților o permisie de o săptămână să meargă acasă și să-și ia rămas-bun de la mame.

— Îl vom aresta pe 1 aprilie, a spus comandantul. După care s-a închis în birou și s-a apucat să facă planuri de atac.

Dădaca s-a întors la palat și i-a raportat regelui toate acțiunile puse în mișcare, iar regele și-a frecat mâinile satisfăcut.

— S-a terminat cu băiatul, a zis el. Ai grijă să nu prindă de veste ce se întâmplă până în clipa arestării. Iar acum să vedem ce putem face să dăm de urma prințesei.

A trimis după detectivul-șef și i-a prezentat situația. Detectivul-șef și-a luat imediat o față deșteaptă și a zis:

— Întâi și-ntâi trebuie să găsim niște indicii și să luăm amprente ale degetelor mari.

— Ampretele cui? a întrebat regele.

— Ale tuturor, a zis detectivul-șef.

— Și pe ale mele? a întrebat regele.

— Maiestatea Voastră este întâiul gentleman din regat, a spus detectivul-șef. Se cuvine așadar să începem chiar cu ale Maiestății Voastre.

Încântat, regele a întins degetele mari, dar înainte de a începe să îi ia amprente, detectivul-șef a trimis după întregul său efectiv de sub-detectivi și le-a ordonat să caute indicii în tot orașul.

— Și aveți grijă să vă deghizați cum trebuie, le-a spus.

Detectivul secund s-a scărpinat în barbă și a zis:

— Iertare, domnule detectiv-șef, dar la ultima curățenie de primăvară s-a constatat că moliile au mâncat toate deghizările, așa că le-am vândut peticarului.

— Atunci comandă imediat altele de croitorul de deghizări și spune-i să se grăbească, a zis detectivul-șef.

— Putem să ne alegem deghizările? a întrebat detectivul secund.

— Da, ce vreți voi, dar să fie toate diferite, a spus șeful, iar detectivii, vreo mie la număr, s-au dus acasă să se gândească cum să se deghizeze, fiecare diferit. A fost nevoie însă de multe negocieri, pentru că trei dintre ei voiau să se îmbrace în hoți de locuințe, iar cinci, în ursuleți de pluș.

Între timp, detectivul-șef pregătise o farfurie cu un lichid negru, iar regele tocmai își înmuia degetele mari în el, când a venit bucătăreasa și și-a anunțat demisia.

— De ce? a întrebat regele.

— Pentru că orice-aș face, nu reușesc să aprind focul în bucătărie, iar dacă nu pot să aprind focul în bucătărie, nu mai stau, i-a răspuns bucătăreasa.

— De ce nu se aprinde? a întrebat regele.

— Apă pe gura hornului, a zis bucătăreasa. Se scurge întruna, iar eu o șterg întruna, dar nu-mi folosește la nimic pentru că și mai tare curge. Nu se poate găti fără foc, așa că plec.

— Când? a zis regele.

— Acum, a răspuns bucătăreasa.

— Întâi trebuie să ți se ia amprentele degetelor mari, a zis regele.

— Doare?

— Deloc. E chiar amuzant, a zis regele.

După ce i s-au luat amprente, bucătăreasa a plecat să-și facă bagajele. De cum s-a răspândit vestea că bucătăreasa regelui și-a dat demisia, toți ceilalți bucătari din țară și-au dat și ei demisia; căci tot ce se întâmpla în casa regelui devenea la modă și în casa ducelui, și a contelui, și a baronului, și a primarului, și a domnului și doamnei Jenkinson.

Consecința a fost...

Au fost atât de multe consecințe, că nu pot fi povestite toate într-un singur capitol.

Dacă vreți să aflați care au fost, trebuie să îl citiți pe următorul.

II

Liliacul a plecat în zbor să caute Noaptea și să-i spună că fiica regelui plânge după Luna de pe cer. Însă Noaptea nu era ușor de găsit, deși umbra ei domnea peste toate. Până la urmă a găsit-o plimbându-se printr-o pădure, verifica să fie totul așa

cum trebuie. Dacă o floare era prea trează, îi atingea ochiul, iar ochiul i se închidea; dacă un copac fremăta în somn, îl alinta până se liniștea. Dacă o pitulice ciripea în cuib, îi mângâia penele până se întorcea la visare. În schimb, pe bufnița somnoroasă din scorbura ei sau pe molia agățată de o frunză le trezea și le pornea în zbor. Când liliacul i s-a așezat pe mână, Noaptea l-a întrebat:

— Copile, ce te aduce la mine?

— Am venit să vă spun că fiica regelui vrea Luna de pe cer.

— N-are decât atunci, a zis Noaptea. Nu mă pot lipsi de Lună. Du-te înapoi la ea și spune-i.

— Dar, mamă, plânge după ea.

— Pfiu! a zis Noaptea. Dacă le-am da copiilor mici toate lucrurile după care plâng noaptea, mamele nu s-ar mai odihni niciodată. Dă-mi un motiv serios ca să-i îndeplinesc ei dorința.

Liliacul a încercat să găsească un motiv serios, iar într-un final a zis:

— Pentru că are ochii cenușii, părul negru și obrajii albi.

— Ce are una cu alta, prostovane? a zis Noaptea. Fugi, fugi, am treabă!

A scuturat liliacul de pe mână și a pornit din nou prin pădure, iar liliacul s-a atârnat cu capul în jos, bosumflat, de-o creangă.

O bufniță a scos capul dintr-o scorbură și l-a întrebat:

— Ochi cenușii ai zis?

— Da, cenușii ca înserarea, a răspuns liliacul.

Un șoarece a scos boticul dintr-o gaură din pământ și a întrebat:

— Păr negru ai zis?

— Da, negru ca umbra, a răspuns liliacul.

Iar o molie a scos antenele de după o frunză și a întrebat:

— Obraji albi ai zis?

— Da, albi ca lucirea stelelor, a răspuns liliacul.

Bufnița a spus:

— E de-a noastră și trebuie să o ajutăm. Dacă vrea Luna, atunci să o primească. Noaptea se înșală.

— Noaptea se înșală! a repetat șoarecele.

Și molia a repetat ca ecoul:

— Noaptea se înșală!

O adiere de vânt a prins silabele și le-a purtat în jurul lumii. Până sus în vârf de deal și apoi jos pe fundul văii, s-a auzit șoapta: „Noaptea se înșală! Noaptea se înșală! Noaptea se înșală!“ Și toate Vietățile Întunericului au ieșit să o asculte: bufnițe și vulpi, caprimulgi și privighetori, șoareci și șobolani, lilieci și molii și pisicile care pândesc pe acoperișuri. După ce vântul a repetat-o de trei ori, au început s-o zică și ele:

— Noaptea se înșală! au lătrat vulpile.

— Noaptea se înșală! au vibrat caprimulgi.

— Ai auzit vestea? a chițait un șoarece către o molie.
Noaptea se înșală!

— Da, chiar se înșală, a aprobat molia. Mereu am spus-o.

Iar privighetorile au trilit atît de mult și atît de tare, încât vestea a ajuns la urechile stelelor, care au început să strige într-un glas:

— Noaptea se înșală!

— Ce ziceți voi acolo? a întrebat Luna din tăria cerului.

— Zicem și o repetăm că Noaptea se înșală. Și tot așa până în pânzele albe, a răspuns Luceafărul.

— Aveți dreptate, a spus Luna. M-am abținut să o spun înainte, dar o cunosc pe Noapte mai bine decât oricine și, fără tăgadă, Noaptea se înșală complet.

Nimeni nu s-a obosit să întrebe în legătură cu ce se înșală Noaptea; era de-ajuns că așa zicea toată lumea. Nici nu se

zăreau zorii când Vietățile Întunericului, convinse că au motiv de furie, au hotărât să se revolte împotriva mamei lor.

— Cel mai important e să ne unim eforturile, a spus Luna. Nu ajută la nimic dacă protestează o molie ici și urlă o pisică dincolo. Dacă vrem să acționăm, trebuie să acționăm împreună. La un semnal, toți până la unul trebuie să refuzăm să mai colaborăm cu Noaptea.

— Da, trebuie să acționăm, să facem grevă, trebuie să refuzăm să mai colaborăm cu Noaptea! au strigat liliicii și pisicile, moliile și bufnițele, stelele și privighetorile, într-un singur glas.

— Șșșș! a făcut Luna. Poate vă aude. O vreme vedeți-vă de treburi ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat; iar pe 1 aprilie, după ce ne vom fi făcut planurile, îi vom arăta Noapții odată pentru totdeauna că se înșală.

III

Câteva ore după ce Vietățile Întunericului au luat marea hotărâre, rândunica zbura pe urmele Zilei ca să-i spună că fiica regelui plânge după Luna de pe cer. Ziua tocmai ieșea din mare, ștergându-și de nisip picioarele aurii.

— Te-ai trezit odată cu ciocârliile, rândunico! Cum de ești pe drum atât de devreme?

— Pentru că fiica regelui plânge că vrea Luna de pe cer, i-a răspuns rândunica.

— Și cum mă privește pe mine? i-a replicat Ziua. Și nici pe tine nu văd de ce te-ar privi, copilă.

— Nu mă privește, nu mă privește! a ciripit rândunica indignată. A căutat din răspuseri un motiv pentru care ar trebui s-o privească și a adăugat: Vai, tată, dar cum poți spune că

nu e treaba mea! Fiica regelui are ochii albaștri, părul auriu și obrajii trandafirii.

— Atunci a primit de toate și nu îi mai trebuie Luna, a răspuns Ziua. Cum așa, ai vrea să mă cert eu cu sora mea Noaptea doar ca să-i usuc lacrimile fiicei regelui? Vezi-ți de treabă, ciripitoare mică, și eu îmi voi vedea de-a mea.

Cu pasul mare, a pornit de pe țârm spre câmpuri, lăsând în urma sa iarba aurită.

Dintr-un ochi de apă format între pietre a scos nasul un pește.

— Chiar are ochii albaștri?

— Ca cerul! a zis rândunica.

O margaretă s-a aplecat de pe faleză și a întrebat:

— Părul auriu?

— Auriu ca lumina, a zis rândunica.

Un pescăruș a rămas planând ca să întrebe:

— Și obraji trandafirii?

— Trandafirii ca zorii, a zis rândunica.

Coborând pe un curent de aer, pescărușul a țipat:

— Atunci e una de-a noastră și, dacă vrea Luna de pe cer, atunci trebuie să o aibă. Iar dacă Ziua nu ne ajută să-i aducem Luna, atunci jos cu Ziua!

— Jos cu Ziua! a strigat margareta.

— Jos cu Ziua! a mimat din buze peștele.

Și un vâlurel care se foia înainte și înapoi peste nisip a auzit vorbele și s-a retras în mare șopotind: „Jos cu Ziua! Jos cu Ziua! Jos cu Ziua!”

Valurile mari au prins cuvintele, ca pe refrenul unui cântec, și, ori de câte ori se înălțau și se prăbușeau, tunau: „Jos cu Ziua!” În curând marea întreagă foșnea de răsunetul cuvintelor, iar curenții mareelor le-au împins pe toate țârmurile lumii. „Jos cu Ziua!” mugea fluxul făcându-și intrarea grandioasă, și

toate vietățile celor cinci continente le-au auzit și le-au repetat fiecare în felul său: sturzii-zeflemitori din America le fluierau, elefanții din Africa le trâmbițau, cobrele indiene le-au sâsâit în Asia, șacalii din Australasia le-au hohotit și toate ciocârliile din Europa le-au pus pe triluri închinare soarelui.

— Ce cântați voi acolo? le-a întrebat Soarele pe ciocârlii, făpturile lui preferate.

— Jos cu Ziua! Jos cu Ziua! Cântăm: jos cu Ziua!

— Că foarte bine ziceți. Jos cu Ziua! Era și timpul. De ce nu ne-am gândit oare mai devreme?

De cum a rostit Soarele aceste cuvinte, toate Vietățile Luminei s-au întrebat de ce nu s-au gândit mai devreme și s-au pus să plănuiască cum să o ducă la îndeplinire.

— Mă ocup eu, le-a zis Soarele. Fiecare va avea rolul său, dar trebuie să lucrăm cu toții împreună. Eu voi ticlui un plan de acțiune și, imediat ce e gata, vă voi înștiința care vă e rolul. Să fiți pregătiți pe 1 aprilie. Până atunci, cel mai important de ținut minte este că toți am căzut de acord asupra unui lucru: jos cu Ziua!

— Jos cu Ziua! au strigat într-un glas vietățile, păsări, sălbăticiuni și pești, ierburi, flori și copaci, pietre, lemn și apă. Jos cu Ziua!

Toate erau foarte hotărâte, dar nimeni nu știa în legătură cu ce.

IV

Imediat ce și-au primit deghizările, detectivii s-au răspândit în tot orașul în căutare de indicii care să-i ajute s-o găsească pe fiica regelui. Unii au luat la pas străzile largi, alții pe cele întortocheate; unii au scotocit parcurile, iar alții, mahalalele.